

fig for rigtigt, thi da det dog maa erkjendes, at alle saadanne Saffter ere vilkaarlige, er det overordentlig hensigtsmaessigt at bringe dem i noie Overensstemmelse med det gjældende Møntsystem og de cirkulerende Mønter, og det er en meget stor Ulempe ikke alene for Publikum, men ogsaa for Postkontorerne, naar der idelig skal gives igjen og veksles ved den allermindeste Expedition. Det er meget tidsspildende for Expeditionen, og en Forandring heri vil allerede være en Anledning til at bringe en større Harmoni mellem Postkasserne og Møntsystemet. For saavidt billiger jeg den Tendants, der gaar gjennem Lovforslaget. Det forekommer mig dog lidt i Strid dermed, naar man bestemmer, at der skal betales 1 Ore særlig for Adressobreve til Papper og for Blanketter til Postanvisninger, hvorved man kommer til den lidt heldige Taxt af 11 eller 21 Ore. At man betaler for disse Blanketter, kan maasse være rigtigt, men i saa Tilfælde bør denne Ore drages fra Portotaxten, saaledes at den samlede Betaling bliver 10 eller 20 Ore, hvorved man holdt sig mere i Overensstemmelse med Møntsystemet. I det Helse frygtede jeg lidt for, at disse Bestemmelser ville bidrage noget til at besværte Expeditionen for Publikum. Jeg veed ikke, om det gaar Andre som mig, men min Erfaring gaar ud paa, at naar man en sjælden Gang skal benytte Postvæsenet til Expedition af Papper eller Penge, saa kan man bære sig ad, som man vil, og studere de gjældende Bestemmelser saa nøie, man vil, saa er dog altid det galt, hvormed man kommer, og man maa i Almindelighed gaa hjem igjen for at gjøre det om. Skal man nu have særlige nye Blanketter, saa frygter jeg for, at man maa gaa endnu en Gang til Posthuset, medmindre det udtrykkelig bestemmes, at Blanketten skal være til Salgs paa andre Steder, thi ellers maa man jo først til Posthuset for at hente Adressobrevet eller Postanvisningen, og betale sin Ore for den, og saa igjen gaa hjem og gjøre Forsendelsen i Stand, og det er en ikke saa ringe Gene. Med Hensyn til Bestemmelsen under Nr. 2 i § 1 skal jeg først fremsætte det Ønske, at man skulde være lidt mindre sparsommelig med Ord i Lovteksten, og i Stedet for en Henvisning til Loven af 1871 optage selve Bestemmelsen her, thi i et Lovforslag, der er saa udførligt som dette, er det lidt heldigt i Henseende til saadanne Detailbestemmelser at henvise til en Lov, naar der skal gives systematiske Regler for forskjellige Portotaxter; det er lidt heldigt, at man skal slaa efter i en anden Lov for at se, hvad der sigtes til. Naar det foreslaas,

at Gebhyret for Anbefalinger ansættes til 15 Ore, er det, som jeg før bemærkede, jo i større Harmoni med Møntsystemet. Det vil ogsaa naaes, naar man møder med et franskeret Brev, som man vil lade anbefale, thi saa betaler man 15 Ore, men er det ikke Tilfældet, er hele Forandringen den, at man betaler 23 Ore i Stedet for 24 Ore, hvad der jo i den nævnte Henseende kommer ud paa Et. Hovedpunktet under § 1 er, at Taxten for Brevkort nedsættes til 4 Ore. Jeg skal hertil bemærke, at det i og for sig forekommer mig at være en principiel urimelig Bestemmelse. Der er i Virkeligheden ikke den fjerneste Grund til at betale for et Brevkort det Halve af, hvad man betaler for et Brev, idet Brevkortet volder Postvæsenet affurat samme Uleilighed som et Brev. De eneste Grunde dertil ere, at det er almindelig Skik og Brug i den øvrige civiliserede Verden, og jeg skal herved slutte mig til den ærede foregaaende Taler, der bemærkede, at det dog er paafaldende, at man kan skrive for 5 Ore til Tromsø, men ikke for mindre end 8 Ore til Roskilde, — og dernæst, at man ved at sætte Taxten ned mener at fremfalde en forøget Korrespondance. Dette Princip hylber jeg i al sin Almindelighed, men jeg tror, at naar Talen er om at nedsætte Taxten for Brevkort uden at nedsætte den for Breve, bliver den væsentligste Forandring den, at man benytter Brevkort i Stedet for Breve, og der vil saa, som det ogsaa er ophlyst af den foregaaende Taler, ganske vist blive en stærk Forøgelse i Benyttelsen af Brevkort. Men jeg tror ikke, at den ærede Taler ophlyste, hvorledes Bevægelsen samtidig var i Brevenes Antal, thi dersom den stærke Forøgelse blot foregaar derved, at der kommer saa meget færre Breve, saa bliver der i Virkeligheden kun Tab for Postvæsenet. Naar man imidlertid faar fuldstændig frit ved fastsættelsen af Taxten for Brevkort, og vil gaa til en Nedsættelse, saa vil jeg dog foretrække at sætte Taxten til 5 Ore i Stedet for til 4 Ore. Men saa reiser samtidig det andet Spørgsmaal sig, om det ikke i Virkeligheden var rigtigere at sætte selve Brevtaxten til 5 Ore. Jeg vilde være meget betænkelig ved at fremsætte et saadant Forslag, hvis jeg ikke netop i disse Dage havde modtaget et Forslag i denne Retning, ret omhyggelig motiveret, fra en meget sagtyndig Haand. Jeg skal tillade mig at fremdrage dette for at gjøre opmærksom paa det og særlig henlede det formentlig kommende Udvalgs Opmærksomhed herpaa. Vedkommende Forslagsstiller gaar ud fra, at man kun skulde have en ensartet Brevtaxt af 5 Ore for alle